

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 16 czerwca 2020 r.,

w sprawie **M. C.**, uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 286 k.k. oraz wobec którego umorzono na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie o czyn z art. 218 § 1a k.k.

kwestii dopuszczalności kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej K. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt II Ka (...),

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

postanawia:

- 1. pozostawić bez rozpoznania przyjętą kasację pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej;**
- 2. obciążyć K. C. kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Subsydiarnym aktem oskarżenia M. C. został oskarżony o popełnienie czynów wyczerpujących znamiona art. 218 § 1a k.k. i art. 286 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 9 lipca 2019 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego za winnego popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów z art. 218 § 1a k.k. i za ten czyn wymierzył mu karę 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł. Sąd Rejonowy uniewinnił zaś oskarżonego od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k., orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy w Z., po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej oraz obrońcę oskarżonego M. C., wyrokiem z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt II Ka (...), na mocy art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego co do czynu z pkt I (art. 218 § 1a k.k.) i na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec M.C., w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej K. C., który zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonego, zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez umorzenie wobec oskarżonego na podstawie powyższych przepisów przy braku tożsamości czynu oskarżonego objętego aktem oskarżenia w niniejszym postępowaniu, oraz postępowaniu prawomocnie zakończonym w sprawie przed Sądem Rejonowym w Z. sygn. II K (...), wobec braku tożsamości osoby pokrzywdzonej, braku tożsamości dobra chronionego, przy jedynie czasowej zbieżności zachowania oskarżonego, co w konsekwencji stanowi o braku wystąpienia w niniejszej sprawie powagi rzeczy osądzonej co do czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia”.

Wskazując na powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej K. C. należało pozostawić bez rozpoznania.

Przede wszystkim należy podkreślić, że po przekazaniu Sądowi Najwyższemu przyjętej kasacji ma on nie tylko prawo, ale i obowiązek kontroli formalnej skargi kasacyjnej. W sytuacji, gdy nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., tj. wymogom płynącym z art. 120 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. winien taką kasację pozostawić bez rozpoznania. Wstępna kontrola formalnych warunków dopuszczalności kasacji obejmuje również sprawdzenie, czy skarga subsydiarna została skutecznie wniesiona, a więc przez uprawnionego

oskarżyciela oraz w terminie wskazanym w art. 55 § 1 k.p.k., który ma charakter terminu prekluzyjnego.

Z akt sprawy wynika, że zawiadomienie o treści postanowienia o powtórnym umorzeniu postępowania przygotowawczego w sprawie o przestępstwa z art. 218 § 1a k.k. i art. 286 § 1 k.k. doręczono pokrzywdzonej w dniu 29 września 2017 r. (k. 170 akt postępowania przygotowawczego). Termin miesiąca na wniesienie aktu oskarżenia, zgodnie z art. 123 § 2 k.p.k. mijał następnego dnia po 29 października 2017 r., gdyż był to dzień wolny od pracy - niedziela, a więc w dniu 30 października 2017 r. W kontekście wyrażnej treści art. 55 § 1 k.p.k., nie ma żadnego znaczenia data doręczenia tego zawiadomienia pełnomocnikowi pokrzywdzonej w dniu 17 października 2017 r. (k. 171). Subsydiarny akt oskarżenia został natomiast wniesiony w dniu 17 listopada 2017 r (data na kopercie k. 6 akt II K (...)), a zatem po terminie. W związku z powyższym należy stwierdzić, że skarga subsydiarna nie została skutecznie wniesiona, a zatem postępowanie sądowe zostało wszczęte i toczyło się przy braku skargi uprawnionego oskarżyciela. Oczywistym jest, że konsekwencją takiego uchybienia winno być uchylenie wydanych w sprawie wyroków, jednakże mając na uwadze konkretny układ procesowy występujący w sprawie, a więc, że kasacja w sprawie została wniesiona na niekorzyść M. C. oraz treść wydanych wobec niego orzeczeń (uniewinnienie oraz umorzenie postępowania na mocy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.), co wiąże się z brakiem możliwości uzyskania przez oskarżonego bardziej korzystnego rozstrzygnięcia, należy stwierdzić, że brak jest możliwości merytorycznej oceny podniesionego w kasacji zarzutu i dlatego należało kasację wniesioną przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej pozostawić bez rozpoznania.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając oskarżycielkę subsydiarną K. C. kosztami postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 637 § 1 k.p.k.